

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: PARKEN OG STADEN

Citation: Claussen, Sophus: "PARKEN OG STADEN", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen05val-shoot-workid56534/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier

PARKEN OG STADEN

Nu fyldes Parken af Skygger,
og henad de grusede Stier
der vandrer, mens Fuglene tier,
usynlige Pudderparykker.

Fontænefigurene gaber
med vandløse Fiskemuler,
og Svanen fortærer de Smuler,
de sidste Søndagsbørn taber.

Naar alle Fodtrin er døde,
da bobler Begæret og Kraften
sødt i den ensomme Aften . . .
det svundne gaar mig i Møde.

I Ly bag sit smedede Gitter
er Parken skønheds-ladet
som en Susanne i Badet,
og Raadsherrer gaar der og titter.

. . . Men udenfor i Gaden
er Skønheden styrtet fra Tronen.
Der raser Dæmoner i Staden,
der blæser Sommer-Tyfonen.

Der daler ej Solnedgangs-Roser
paa rødmende Havfruebryster.
Dér ta'er de antike Lyster
til Takke med hullede Hoser.

Derude der haabes og bæves.
Der iler med rastløse Knokler
de Statuer, som forgæves
søger om deres Sokler.

DJÆVLERIER

I Kirkernes Skjul, medens Præster forkynde
om Naaden, fortvivler Skønjomfru paa Knæ.
„Ak Luften er arm, hvor den fromme har Læ.
Et ormædt Panel og en Væg uden Ynde
er alt, hvad jeg ser, naar jeg ikke maa synde;
men Satan er frisk som det grønne Træ.“

Den stolte Margrete hun sukker paa Knæ:
„Et ormædt Panel og en Væg uden Ynde . . .“

Hun klager: „Her visner hver levende Evne,
men Fristeren drager forunderlig skønt
med Løfter og Ord, som jeg gruer at nævne,
min Attraa til Steder, hvor Løvet er grønt.
Jeg angrrer ej mere. Ja værre, langt værre
jeg Djævelens Datter, jeg kalder ham Herre.“

Men naar hun har fristet med vanvittig Tale
sin Frister, da vandrer hun urørt som før
og kysk til sit Hjem med den trange Dør.
Thi Djæveln er kostbar at faa i Tale.
Et pralende Glimt af hans Ildstjerne-Hale
kan de fleste slet ikke betale.

De høres saa bitterlig sukke:
„Hvor kunde man tage sig Livet let,
i Fald man rigtig til Bunden var slet! . . .“